

indutus; eoque se gerat modo, ut tam sancto ministerio reverentiam conciliet.

294. Ut omni vel levissima suspicionis umbrâ careat sacerdotis ministerium in hoc tam frequenti et necessario Sacramento, non semel a Patribus superiorum Conciliorum Baltimorensium provisum est; quorum verba adjungimus:

295. Vehementer hortamur præsules, ut omni studio curent confessionalia erigenda in omnibus ecclesiis publicis harum provinciarum: et, cum erecta fuerint, nemini sacerdotum licebit Confessiones mulierum alio in loco excipere, sine speciali Ordinarii licentia. Hanc vero nunquam concedendam confidimus, præterquam sacerdotibus ætate provectoris, vel infirmis, vel ob pœnitentes surdas; vel aliis in casibus, in quibus ex hujus regulæ observantia gravia orientur incommoda. Eam etiam conditionem semper adjiciendam volumus, ut nunquam Confessiones mulierum in privatis ædibus, nisi per crates interpositas, et in loco patenti, quantum per loci rationem licebit, excipiantur.¹

296. Confessionalia in ecclesiis erigenda, pro mulierum Confessionibus excipiendis, decrevit concilium primum Baltimorensis, quod districte servandum omnino est. Ecclesie autem nomine, ad Confessiones audiendas, sacristia non est intelligenda, nisi locus sit publicus et patens.²

CAPUT VI.

DE INDULGENTIIS.

297. Licet vere pœnitentibus, confessis, et absolutis, mortis æternæ supplicium, quo eorum scelera punienda essent, a Deo remittatur; temporalis tamen pœna eos plerumque manet, quamvis tum reatu culpæ tum pœnâ gehennæ sempiterna liberati fuerint. Quod multorum in Sacris Literis vel sanc-

¹ Balt., Num. 24.

² Ibid., 67.

tissimorum Patrum historiæ demonstrant; et sancta Dei Ecclesia, vel ab ipso Apostolorum ævo, semper docuit atque etiamnum docet. Hujusmodi autem debiti solutio jejuniis, precibus, elemosynis, aliisque piis operibus perficienda est; ut justitiæ divinæ fiat satis, et crimina, tam pœnæ quam culpæ ratione, omnino deleantur. Verum enim vero, quum nostra pœnitentiæ opera, sive sponte suscepta, sive judicio sacerdotis imposita, levia per se sint atque exigua, quæque peccatorum nostrorum, si bene perpendantur, gravitati vix aut non omnino respondeant, clementissimo Deo et misericordiarum Patri, ex infinito bonitatis thesauro et inexhaustis paternæ charitatis divitiis, egestati nostræ alio modo providere placuit. *Indulgentias* nempe elargiendi potestatem Ecclesie suæ fecit, quibus, validissimo velut subsidio, infirmam nostram imperfectamque pœnitentiam juvaret, suppleret, perficeretque.

298. *Indulgentiæ* autem nomine intelligitur pœnæ temporalis, peccatis absolute deletis adhuc debitæ, per thesaurum Ecclesie facta remissio. Porro Ecclesie thesaurus ille dicitur, quem Christus Dominus, carnem nostram indutus, cruciatibus ac morte sua Ecclesie acquisivit; pretiosissima scilicet Ipsius merita, quæ ad Patrem reversurus Sponsæ suæ et in terris hæredi reliquit. His, cumuli instar, accedunt "merita Beatissimæ Dei Genitricis, et omnium Electorum, a primo justo usque ad ultimum."¹ Neque hæc tamen, quod nefas dictu! Christi meritorum valorem augent; immo ex ipsis vim suam omnem et efficaciam repetunt. Siquidem hæc per Christum oblata, Ejusque meritorum intuitu, Pater amantissimus æquis oculis aspicit, grata et accepta habet, et nobis miseris et indignis ad veniam prodesse concedit. Tanta quippe est vis ac virtus, tam præclari fructus communionis sanctorum, quo nomine vocamus arcissimum illud amoris ac pietatis vinculum, quo fideles in terris degentes ac cœlestis patriæ cives continentur!

¹ Clemens VI., in Bulla Unigenitus, an. 1349.

299. Indulgentias conferendi potestatem Ecclesiæ a Christo concessam esse, earumque usum Christiano populo esse maxime salutarem, a Concilio Tridentino definitum est.¹ Credendum est etiam, quod universa tenet Ecclesia, Indulgentias non solum in *foro*, ut ajunt, *externo*, sed coram Deo quoque vim et robur habere; atque etiam animabus in Purgatorio detentis, per modum suffragii, applicari posse.

300. Ut Indulgentiam quis lucretur, primo loco oportet, ut Dei per gratiam amicus, et ab omni culpæ lethalis reatu liber existat. Cui enim pœna imminet sempiterna, quânam fronte temporalem sibi remittendam postulet? Aut qui maxima et plurima debet, quâ ratione a minimis solvendis excusari velit? Hinc est, quod Summi Pontifices non nisi vere pœnitentibus ac contritis Indulgentias largiantur. Deinde opus est, ut opera injuncta, qualia sunt oratio vocalis, eleemosyna, jejunium, ecclesiæ visitatio, aut alia hujusmodi rite peragentur.

301. Hæc plebem fidelem doceant divini verbi prædicatores; neque certa et fixa Ecclesiæ dogmata theologorum opinionibus immisceant. Hæc si solide et accurate pertractaverint, efficient sane, ut fideles sibi concrediti facillime ineptas et ad nauseam usque repetitas hæreticorum cavillationes retundere possint; quorum multi ex ignorantia, plurimi ex malitia, in hanc doctrinam moremque Ecclesiæ quotidie debacchantur. Doceant etiam, quo grati animi affectu, quo mentis obsequio ac pietate excipienda sint munificentissima hæc Dei et Ecclesiæ matris dona, quæ in nos miseros homunciones, quorum nulla sunt merita, e thesauris cœlestibus effunduntur.

302. Indulgentiæ fictæ aut dubiæ ne in vulgus spargerentur, aut plebi fidelium e suggesto proponerentur, Romani Pontifices gravissimis pœnis vetuerunt. Caveant ergo Parochi et concionatores, ne eas unquam ullove prætextu in medium

¹ Sess. xxv., Decr. de Indulg.

proferant. Neque remotiora et abdita hac in re sectando, faciliora et præ manibus posita negligant. Iis Indulgentiis potissimum insistant, easque populo maxime commendent, quas fideles frequentius, facilius, et majori cum fructu lucrari possint. Hujusmodi sunt, quæ Scapularia gestantibus, Coronam B. Virginis Precatoriam, Litaniasque Lauretanis recitantibus, aliquod temporis in oratione mentali impendentibus, Mensis Mariani exercitia peragentibus, Stationibus Viæ Crucis adsistentibus, SS. Sacramentum in Ecclesiis reservatum visitantibus conceduntur; et aliæ plures, quæ omnibus ad manus sunt, quæque pietatem maxime fovent, promoventque fidei, spei, et charitatis augmentum. Ideo enim pœnitentiæ rigorem laxat, et Indulgentiarum thesauros effundit Ecclesia, “ut fidelium, (verba sunt Clementis VI.)¹ augeatur devotio, fides splendeat, spes vigeat, charitas vehementius incalescat.”²

CAPUT VII.

DE EXTREMA UNCTIONE.

303. Anima Christiani hominis periclitatur tum maxime, cum in summo vitæ discrimine versatur. Ut enim Apostoli verbis utamur, “descendit Diabolus” ad eam, “habens iram magnam, sciens quod modicum tempus habet.”³ Infirmitas

¹ In Bulla cit.

² Plures operibus piis, precibusque apud fideles pervulgatis, adnexæ sunt Indulgentiæ, quæ a plerisque ignorantur. Enumerantur hæc diligenter in libro Italico, cui nomen “Raccolta di Orazioni e pie Opere,” etc., Romæ typis edito, et a Sacra Congregatione Indulg. probato. Opusculum hoc paucis abhinc annis Anglice vertit et Londini edidit, R. P. D. Ambrosius St. John, Oratorii Sacerdos. Quæ versio, cum a S. Sede probata fuerit, utiliter a parochis et concionatoribus evolvi potest, et fidelibus commendari.

³ Apoc. xii., 12.

quoque ac dolores corporis intellectum obscurant ac fere obruunt, viresque voluntatis minuunt et labefactant.

304. Cui periculo sapientissimus atque amantissimus Salvator noster sacro Extremæ Uctionis ritu misericorditer prospexit, quo per olei ab Episcopo benedicti unctionem orationemque, seu formam præscriptam, baptizatis graviter ægrotantibus confertur presbyterorum ministerio gratia, cujus ope "delicta, si quæ sint adhuc expianda, et peccati reliquiæ abstergantur;"¹ augentur vires ad insidias Dæmonis propulsandas, morbi que incommoda fortiter toleranda; sanitas quoque corporis, ubi saluti animæ expedierit, restituitur.

305. Extremam vero hanc Uctionem esse verum ac proprie dictum Novæ Legis Sacramentum, docuit S. Jacobus Apostolus,² et contra hæreticos definivit Sacrosancta Synodus Tridentina.³ Habet enim profecto suam ipsius materiam, quam vocant, formamque, quibus adnectitur suavissima Spiritus Sancti gratia ad animam invisibiliter inungendam, id quod visibilis exterior unctio aptissime repræsentat.

306. Quum igitur Christus Dominus per Apostolum loquens præcepto urgeat, quumque tam salutare effectus ex hoc Sacramento profluant, curent omni, quo par est, studio animarum Pastores, ut ex populo sibi commisso unusquisque, qui ad id tenetur, salutari hoc præsidio munitus de vita decedat. Seque coram Summo Judice inexcusabiles fore meminerint, si quis, eorum incuriâ, hujusmodi auxilio destitutus e vivis excesserit. Itaque fideles sibi concreditos, vel ab initio morbi gravioris invisant, et quanta fieri potest diligentia et charitate, ad Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharistiæ, et, cum opus fuerit, Extremæ Uctionis rite percipienda disponant. Neque dubium est, contra morem mentemque Sanctæ matris Ecclesiæ agere sacerdotem, qui expectat, donec ægrotus in agone mortis

¹ Conc. Trid., Sess. xiv., Cap. 2, de Extr. Unct.

² Cap. v., 14, 15.

³ Sess. xiv., Cap. 3., de Extr. Uctione, et Can. 1.

jaceat, ut eum Sacro Oleo inungat. Constat enim uberiores gratiæ fructus in animas eorum derivari, qui hujus Sacramenti participes fiunt, dum in iis adhuc integra mens viget ac ratio. Qua de re haud inopportunum erit serio, blande tamen ac leniter, ipsum ægrotantem adloqui, propinquos quoque ejus ac amicos commonere; et, si in arcessendo sacerdote negligentiores fuerint, pro officii sui munere increpare.

307. Quum vero, teste S. Jacobo, inter præclaros hujus Uctionis effectus, sit aliquando vel sanitatis corporalis restitutio, patet quam absurde sentiant non pauci nostrates, qui sacerdotis infirmos uncturi adventum, quasi mortis impendentis indicium atque augurium quoddam habent. Studeant igitur animarum moderatores improbam hanc et insulsissimam opinionem inter docendum concionandumque gravissimis verbis reprehendere ac refellere, ut ex omnium animis penitus extirpetur.

308. Illos, quibus hoc Sacramentum præbendum sit, Rituale Romanum satis clare indicat his verbis: "Debet hoc Sacramentum infirmis præberi, qui, cum ad usum rationis pervenerint, tam graviter laborant ut mortis periculum imminere videatur; et iis, qui præ senio deficiunt, et in diem videntur morituri, etiam sine alia infirmitate. Infirmis autem, qui dum sana mente et integris sensibus essent, illud petierint, seu verisimiliter petiissent, seu dederint signa contritionis, etiamsi deinde loquelam amiserint, vel amentes effecti sint, vel delirent, aut non sentiant, nihilominus præbeatur."¹

309. "Non ministretur," dicit idem Rituale, "prælium inituris, aut navigationem, aut peregrinationem, aut alia pericula subituris, aut reis ultimo supplicio mox afficiendis, aut pueris rationis usum non habentibus." Item perpetuo amen- tibus non est administranda Extrema Unctio. Infirmus vero,

¹ Cap. de Sac. Extrem. Unct.

qui ad tempus amens efficitur, quique “dum phrenesi aut amentia laborat, verisimiliter posset quidquam facere contra reverentiam Sacramenti, non inungatur, nisi periculum tollatur omnino. Impenitentibus vero, et qui in manifesto peccato mortali moriuntur, et excommunicatis et nondum baptizatis, penitus denegetur.”¹

310. “In eadem infirmitate hoc Sacramentum iterari non debet, nisi diuturna sit, ut cum infirmus convaluerit et iterum in periculum mortis incidat.”² “Si durante eadem infirmitate,” ait Benedictus XIV., “post susceptam Extremam Uctionem morbus ita remittat, ut ægrotus mortis periculum evasisse videatur, sed, antequam convalescat, iterum in vitæ discrimen relabatur, juxta præsentem disciplinam poterit, sine scrupulo, denuo Sacra Uctione muniri.”³

311. Oleum ex oliva ad hoc sacramentum administrandum requiri constat. Curandum est igitur omni studio, ne olea adulterina, quæ circumferuntur hoc nomine falso insignita, ad unguendos infirmos adhibeantur. Quum vero manifesta res sit, id quod tanquam oleum ex oliva fere ubique venditur, ita callide arte confici, vel aliis oleis ex cetis aut larido ita misceri et obrui, ut olivi nil nisi nomen habeat; excitanda est Episcoporum sollicitudo et diligentia, ut per Catholicos optimæ fidei mercatores verum et purum olivum ab Europa quotannis advehendum curent, ea saltem quantitate, quæ omnium dioceseon necessitatibus pro hujus et aliorum sacramentorum administratione sufficere possit.

Bene autem placuit Patribus propositio Savannensis, offerentis Rev^{mo} Abbati Cisterciensium apud Gethsemane in Diocesi Ludovicopolitana prædia satis ampla prope civitatem S. Augustini in Florida, eo fine ut ibi constituatur communitas Religiosorum, qui oleum olivarum, vinum de vite, et candelas ex operibus apum, in usum ecclesiarum suppeditabunt.

¹ Rit. Rom. Cap. de Sac. Extrem. Unct.

² Ibid.

³ De Syn. Dioc., viii., Cap. 9.

CAPUT VIII.

DE ORDINE.

312. “Si quis aliorum Sacramentorum naturam et rationem diligenter considerarit, facile perspiciet, ea omnia ab Ordinis Sacramento ita pendere, ut sine illo partim confici et administrari nullo modo queant; partim solemnî cæremonia et religioso quodam ritu ac cultu carere videantur.”¹ Quod potissimum affirmari potest de augusto illo Sacrificio et munda per Prophetam prænuntiata oblatione, quæ per universum orbem Christianum a solis ortu usque ad occasum divino nomini offertur.² “Sacrificium enim et sacerdotium ita Dei ordinatione conjuncta sunt, ut utrumque in omni lege extiterit. Quum igitur in Novo Testamento Sanctum Eucharistiæ Sacrificium visibile ex Domini institutione Catholica Ecclesia acceperit, fateri etiam oportet in ea novum esse visibile et externum sacerdotium, in quod vetus translatus est. Hoc autem ab eodem Domino Salvatore nostro institutum esse, atque Apostolis eorumque successoribus in sacerdotio potestatem traditam consecrandi, offerendi, et ministrandi corpus et sanguinem Ejus, nec non et peccata dimittendi et retinendi, Sacræ Literæ ostendunt, et Catholica Ecclesiæ traditio semper docuit.” Ita Concilium Tridentinum.³

313. Sacer Ordo, qui, ob Christi institutionem, gratiæque interioris per signa visibilia collationem,⁴ vere ac proprie dicti Sacramenti rationem habet, non modo confert spiritualem potestatem sacramenti conficiendi et ministrandi, cæteraque munia Ecclesiastica obeundi; sed etiam characterem seu notam animæ imprimit, quæ nec deleri nec auferri potest,

¹ Catech. Rom., de Ord. Sacram.

² Malach. i., 11.

³ Sess. xxiii., Cap. 1, de Ord.

⁴ Cf. II. Tim. i., 6.